

עתון החטיבה
גבעת ח"ם

עולמים

נוער, שמעו

מישהו אי שם מחזיק את מאזני חיינו בידינו.
וכפות המאזנים עולות ויורדות, יורדות ועולות.

על הכף האחת - שואת ישראל,

תקומת ישראל ומלחמת ישראל.

ועל הכף השניה - תככי מסחר ופוליטיקה,

והתככים - משקלם כבד מאד.

נוער, זכורו

בבוא השעה, השלך עצמך על כף המאזנים.

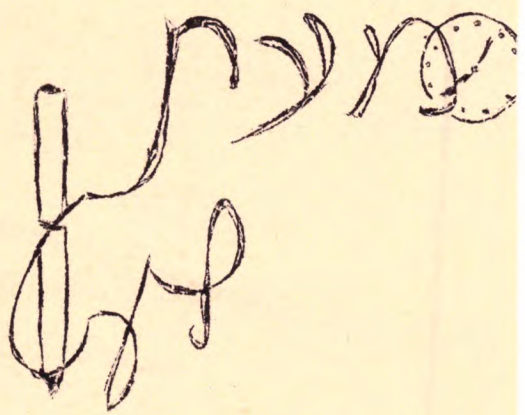
השלך עצמך בכוח ובאמץ זה יכריע,

המאזן ישתנהו

נוער, שמעו

סוף כל סוף בא הגשם, כך לפתע פתאום,
 כשהכל עדיין בסימנו של קיץ גווע.
 האדמה סופגת בצמא את המים ומעלה
 ריח חריף, העצים רחוצים והעלים נוצצים,
 הגנות מאדימים - הכל רוחץ בגשם ומתרענן
 כליל מאבק הקיץ.
 מתחילה הריצה הזו, המבוהלת עד
 כדי קוצר נשימה, כשתופט אותך הגשם
 במפתיע ואתה לא השלמת עדיין עם בואו.

צצות להן כפיטריות - שפע של מיטריות, המוסיפות בצבעיהן המגוונים -
 ר ולווית הן לאפרוריותו הקודרת של החורף.
 כך באה העת, והחורף - השלטון בידו. עמו באה ההסתגרות בחדרים והרגשת היחוד
 ופעת נעימות שבמשפחה.
 באים רגעים של מבט ממושך בעד החלון - אל הטיפות המרקדות, אל הברד היורד
 סף פתאום ומכסה בלבנותו את האדמה, אל הברקים המזנקים זינוקי אש, ואל
 רחות המשתוללות בזעף, כמאימות להרוס הכל - רגעים של התבוננות בפרץ
 שות זה של הטבע, המעורר פליאה ויראה נסתרת - כאחת.

עם החורף בא אף חג החנוכה - חג המספר בגבורת המכבים; אותם אנשים מופלאים
 מונתם הובילה לנצחון, אותם דמויות ענק, כפי שצייר לו מיוננו, עת היינו
 דים.
 חג של אור, החוזר מדי שנה בשנה ומחיה או גבורתם.

בעלון זה, תופס חלק נכבד המדור - "על המדוכה" שעליה הנחנו הפעם, המצית
 די תלמידי שמיניות, כפי שנאמרו בסמינר י"ב בעת וויכוח עם בני המשקים.

כמו כן, כולל העלון את המדורים הקבועים, בתוספת מדור חדש - "דפים
 צהיבו", המספר על מצור גבעת-היים שארע ב-25 בנובמבר, כ"א בכסלו, שנת 1945.

עצל התפיד וכה

מדברי תלמידי ה"שמיניות" בפגישה עם בני הקיבוץ בסמינר י"ב:

... אני איני מאמינה שישנו אידיאליזם כללי, חברתי.
נקודת-המוצא צריכה להיות, אם האידיאל הוא דבר המתאים לנו, לכל
אחד מאתנו. אידיאל הוא דבר שטוב בשבילי. אם זה לא טוב בשבילי אין
זה אידיאל שלי, וכל הדיבורים על מה שחשוב למדינה ולבטחון אינם נוג-
עם לי ואינם מעניינים אותי.
השאלה היא - איך מוצא כל אחד את הסיפוק הפרטי שלו?
אני נושבת שאם כל אחד לא יהיה שלם עם עצמו, אין טעם לחברה כולה.
אין אדם יכול לחשוב על חייו וענייניו שלו דרך רצון והכלל.

*

... יש תופעות בעיר שאיש מאתנו לא ינסה להצדיקן. זה שישנם
הבדלים וישנם אנשים החיים בתת-תזונה אני יודע, ואולי אפילו מתבייש
בזה. אינני חושב שיש דרך יותר טובה לנוער שחי בתת-תזונה מהליכה
לקיבוץ.

באשר לבעיית הבטחון והגבולות - נשאר זאת לאסטרטגים. אנחנו
יודעים את הסכנות בדיוק כמוכם, אך אולי אין הן נוגעות לנו כל כך...

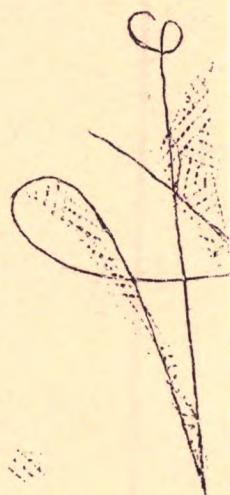
*

... אני סבור שהארץ שלנו זקוקה לעורכי-דין וטכנאים בדיוק כמו שהיא
זקוקה לישובי-ספר...
... הקיבוץ הולך ונעלם מהעולם, מפני שמה שנהוץ כיום זה התפתחות
מכנית ולא השקפת עולם הומניסטית...

*

... אדם צריך להגיע לשלמות ואושר אישי, לכן נרצה בחברה שבה כל
אחד יכוון את דרכו לפי נטיותיו ויכולתו האישית ללא ניתוח: מה צריכה
הארץ. איך אפשר להקריב את כל החיים למען הכלל או למען אידיאה מסוימת?
ומה צריך לעשות כיום במדינה? הנוער כיום צריך לפתח את עצמו. הבעיה
היא לא איך נחיה אלא מה נעשה. כל אדם חי כפי
רצונו ואין לזה שייכות למעשיו. יש אדם שחי בקיבוץ ואינו עושה מה
שהמדינה צריכה, ויש אדם שאינו חי בקיבוץ, וגם יושב לעיתים בבתי-
קפה, ובכל אופן המדינה צריכה אותו יותר, אם הוא למשל מהנדס או פקיד
במשלה וכו'. והנוער, מה שנדרש ממנו כיום הוא לעשות את מה שברצונו. אין
כיום אידיאה ודברים שעליהם צריך לחנך את הנוער למרוד ולשנות.
תפקידיו הם לפתח את עצמו בצורה הגבוהה ביותר. הקיבוץ אינו מאפשר
לנוער שבו להתפתח ועי"כ הוא גורם לניוונו.

דעות קיצוניות ואגוצנטריות

קל להתווכח עם דעות כה קיצוניות ומנוגדות בתכליתן להשקפתנו שלנו, אולם קשה להתווכח עם דעות שבחלקן הן כה אגוצנטריות - שהאני, הפרט, צריך לחשוב על חייו וענייניו רק דרך רצונו שלו, כפי שאומרת אחת הדעות. כל מה שחשוב לאחרים, למדינה ולבטחונה, אינם מעניינו של הפרט. קשה לתפוס שאמנם קיימת דעה שלילית כזו. משום מה, חושבת אותה בת, שכיום ובפרט בארץ צעירה ונבנית כשלנו, יכול הנוער לרצות להקים את חייו מבלי לקחת את הגורמים הסובבים אותו. אם גם רואה אותה בת את המדינה והבטחון שלא בתחום התענינותה, הרי שבסופו של דבר ישפיעו אלה, אם גם לא באופן ישיר, על האדם היחיד ועל צורת חייו. המדינה היא כשלמותה - מקיפה את האדם תמיד, בכל הוויתו, כסך הכל של נושא חן או יחה, מלהיב או מאכזב. איני חושבת שבאם הנוער יראה את עצמו, בחלק ממעשיו, יך משקפי החברה, הוא יפגע בכך בשלמות עם עצמו, כפי שציינה אותה בת. עם זאת, כמובן, אני לא רואה בקיצוניות השניה - רק את החברה בלא "האני" כדרך נכונה והטובה. הנוער צריך לבנות את חייו עם החברה כולה, שבכוחה לבנות את המדינה ורק בצורה כזו יוכל הנוער למצוא שלמות בחייו. האוכלוסיה הקיבוצית יובה, מקיימת מיוזג זה.

באשר לאותה דעה הדנה בבעיית הבטחון והגבולות - בולטת שוב אותה עמדה; ל "לנו זה לא נוגע, נשאר זאת לאחרים" ... עמדה של נוחיות, של בריחה מדבר חייב, וקשה לעתים, לצורת חיים קלה ושטחית. אנו יודעים יפה שבארץ צרה ארוכה כשלנו - שהודות לכך הרבה ישובים בה נמצאים על הגבול, לא יתכן שהנוער ה לא יתחשב במצב זה. כמו כן, רק אסטרטגים או צבא, אין ביכולתם לפתור את עיות בטחון הגבולות, אלא בראש וראשונה ישובים קיימים הניצבים כעובדה קיימת. א אומר בזאת, שדבר קל הוא לעזוב מקום מבטחים ופנה שקטה, למקום הטומן בתו - ו תקריות לא נעימות הצפות על פני השטח מידי פעם, אולם לפחות לא ישמיעו א - ה את קולם ברמה באותן סיסמאות: הארץ, המדינה ובטחון - אינם נוגעים לנו. דו אלה בחולשתם ולא ירתיעו אחרים. לגבי אותה הערה, שארצנו זקוקה לעורכי ין וטכנאים בדיוק כמו שהיא זקוקה לישובי ספר, התשובה היא - שהקיבוץ אף עם לה שלל את אותם מקצועות, אולם ברור לעורכי הדין, הפקידים למיניהם וה - כנאים, ימצאו גם בלי מאמצים גדולים.

דעה נוספת, שמאד צרמה לי, היא זאת הטוענת שמה שנחון כיום, הוא התפתחות כננית ולא השקפת עולם הומניסטית. יש לי הרושם שדעה זו, אם גם לא בקיצו - יות כזו, רווחת במספר לא מועט של בני נוער.

אני שואלת את עצמי, אם פרשת אייכמן שהסעירה לא מזמן את הארץ כולה, לא נתחה את עיניהם של אותם בני נוער, לראות ואת ליבם להביץ? עד אנה יכול גם שלם להגיע, כאשר ההומניות חסרה בו, כאשר רק הצד המכני של הדברים פועל. טוחני שאותו בן לא ראה את הדברים בצורה כה קיצונית, אולם דעה כזו המוש - ישת באדם ומועברת מדור לדור, לא מן הנמנע שתוליד שיעבוד למכונה, לייעילות ודייקנית ותביא את האדם ליצור מכאני שכל תכונותיו כאדם אמיתי, האנושי שב - יעלמו.

והתפתח וע"י כך הוא גורם לניוונו. אני מבינה שהכוונה פה, היא לבעלי הכש-
 ות שאין ביכולתם לפתח את כשרונותיהם. טענה זו, מתעלמת משום מה, מן הסיי-
 החמורים במשטר החברתי המבוטס על קנין פרטי והתחרות כלכלית, שהם כובלים
 חופש הבחירה האישית לא פחות מאשר המסגרת החברתית והכלכלית של הקיבוץ.
 כל אמן מוצא אפשרות כלכלית לפתח את כשרונותיו, ולא תמיד עוסק האדם במה
 מעוניין, כי אם במה שמבטיח את פרנסתו וקיומו. ולעומת זאת, המסגרת החבר-
 של הקיבוץ יש ביכולתה הכלכלית לפרנס ולטפח כשרונות, ביחוד אלה שהחברה
 קה להם. כמובן שאין להתעלם גם מן המיגבלות הכלכליות של הקיבוץ, שהן קוב-
 לא פעם גם צימצום בסיפוק הצרכים התרבותיים.
 אופן רחוק הקיבוץ מלנוון את בניו; רבים הת-
 ים ושטחי הפעולה בקיבוץ, הקוראים לבעלי הכשרון

ור.
 אותן דעות שודאי מייצגות חלק לא קטן של הנוער
 ראלי, ושנסיתי במקצת לענות עליהן, אומרות
 ניי. ובדברי סיכום אלה אני לא מתכוונת, דוקא,
 כיח את חשיבות הקיבוץ כדרך חיים מיוחדת, אלא
 יחס לדעות כשלעצמן - הנוגעות למדינה כולה ול-
 ר שבה כפרט. הדבר הראשון שאנו נקראים אליו
 לא להטיף מוסר או להוכיח מישהו, לא להתרוכח
 ערכים, אלא לנסות ולהשיב - מה מכאן ומה להבא
 פעולה חינוכית לא תיצלח בשעה שהמציאות, או
 טר במדינה יהיו אויבים לפעולה חינוכית זו.
 כפי שציינתי בתחילה, הווית המדינה, טיב
 אותה, הוא הקובע והמכריע בסופו של דבר. ועל
 אותם חוגים ואנשים יחידים - בעלי השפעה,
 בי דרך במדינה, שעליהם מוטל החינוך, ההסברה
 ירור עם הנוער - להובילו באפיקים הנכונים.
 חנה מ.

לראות את האמתות הגדולות בעינינו פקוחות.

יש טענה אחת בולטת בדבריהם אלה, שנראה לי שכדאי לעסוק בה, כיון שהיא מו-
 עה לא רק בדברים המובאים באן, אלא חוזרת ונשמעת בלי סוף.
 זוהי מין טענה שכזו, ואומרת במשפט אחד: "הקיבוץ התיישן, הוא מילא תפקיד
 סטורי חשוב פעם, היה לו חלק בכל מיני דברים בארץ הזאת, אבל היום עבר זמנו.
 אידיאלים" שלו התיישנו, אינם מתאימים עוד כיום למצב בארץ".
 נדמה לי שיש בטענה הזו מין צרות אופק והתחמקות וקטנוניות שקשה להבינם.
 ון, בודאי, שלקבוץ היה תפקיד היסטורי בארץ, ושלא היה קם לולא
 תן נסיבות היסטוריות מסוימות וצווי השעה של תקופה מסוימת,
 אבל - האם זהו העיקר? האם זהו, באמת, מה שחשוב?
 או: אחרי כך-וכך שנות קיום אנושי גילו אנשים פתאום אמת פשוטה, גדולה
 פלאה - אמת השוויון. מדוע צריכים בני-אדם להיות שונים
 שהו האחד מהשני חוץ מ"המשהו" הגדול והחשוב היחידי שבו הם צריכים להיות
 נים, מהותם כבני אדם?

מדוע צריכים להיות אנשים מוספלים ורמוסים בעולם, מדוע מאחורי המלה "כבוד" ריך לעמוד, תואר או מעמד, ולא כבוד אנושי פשוט ואמיתי? מדוע צריכים לשלוט עולם ההנופה הצביעות והשקר? מדוע?

בקיבוץ יש תשובה לכל אלה: לא תשובה מלאה, תשובה מהססת עדיין, תשובה - ונה את עצמה, המחפשת את הדרך, התועה ונכשלת לעתים וקמה וממשיכה טוב, כי והי התשובה האמיתית, התשובה היחידה, שאם היא איננה תשובה אזי אין תשובה לל.

זהו מקום שבו אנשים נולדים, גדלים וחיים בשיויון, ושיויון איננו מילה נופחת, שיויון הוא יסוד והוא תנאי לצמיחת בני-אדם אמיתיים, בני-אדם גאים יפים, בני אדם כנים היודעים להביט ישירות בעיניים ולדבר אמת. בני-אדם היודעים לכבד האחד את השני לא כבוד של חנופה, לא כבוד של איך רירה, ולא כבוד לשם ולתואר, אלא כבוד לאדם, לאדם כאדם, בכלל תכונותיו ובגלל טוב-לבנו ובגלל היותו אדם, אדם אמיתי.

כאן יכולים לצמוח אנשים היודעים לדבר בגילוי לב, בכנות, כאן יכולות ההרס כל המחיצות המסולפות בין אדם לאדם. כאן יכולה לצמוח רעות אמיתית, הבה אמיתית, כאן יכולים לצמוח חיים יפים באמת, בודאי: לא הכל הושג, בקיבוץ לא מעט צביעות ויש לא מעט מושגים מסולפים ומעוותים. הדור הקודם, דוקא ותו דור שבנה את הקיבוץ, לא השתחרר מכל העיוותים הללו.

בל יש תקוה, יש סכוי לראות דור חדש של אנשים אמיתיים יפים. והחטוב מכל-כאן, בתנאים כאלה, נחשף האדם לחול-ותיו האמיתיות לא אלה המדומות, הנובעות ממצב ומתנאי יים. כאן עומד האדם כמות שהוא, בראשוניותו, בכל חול-ותיו וניצוריו וניסוריו, וכך הוא יכול לראות את עצמו ין בעין, להאבק עם עצמו.

ומה מעמידים מול האמת הגדולה הזאת? "תפקיד הסטורי" אידיאלים מיושנים", "חלף זמנו" וכו'.

האם יש כאן משהו שיכול להתיישן? האם זה משנה, אם בר לא מייבשים ביצות? האם זה חשוב אם חדר האוכל עשוי פחונים או מביטון וזכוכית?

לא, לא! אינני חושב שצריך לשבת בקיבוץ כמו בסזית

לחמה, ולנהל "מלחמת-מיתרסים" נגד העולם האחר. הקיבוץ הוא צורת חיים הובע-ית ואכזרית אפילו, לעתים. לא כל אחד יכול לעמוד בה,

והרבה פעמים, מתוך חוסר הבנה שתפקידו הוא לעשות בני-אדם למאשרים ולא נהוג לפי חוקים ודוגמות, טועה הקיבוץ טעויות גסות והופך אנשים לאומללים, תוך חוסר יכולת ורצון להבין אותם. (לכן, אני סבור גם שכל "שיטת-המיתרסים" קנאית שבה נוהגים אצלנו כלפי עוזבים היא חסרת-שחר ומסוכנת).

בודאי, צודקת אותה נערה הטוענת שבלי שלמות אישית ואושר אישי לא תוכל

צמוח חברה נכונה, ואמת זאת צריכה להיות גם כיוונו של הקיבוץ.

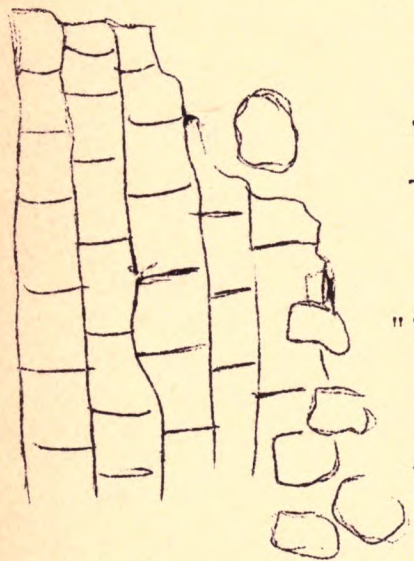
אבל, האם הצורך לחיות חיים מסולפים ומבוססים על שקרים, שייך לתחום הזה

ל"שלמות עצמית" ו"אושר"?

ולסיכום - מה שנחוץ הוא לראות את האמיתות הגדולות בעיניים פקוחות, ול-

עשה, נחוץ לנו יותר מאשר ל"מתנגדים" שלנו. אם נעשה כך, נמנע אולי מטגיאות

דולות ומקסנוניות שיעוותו את כל העניין, שהוא יכול להיות גדול ויפה באמת.

אף לגורמי מעלה, עדיין, מספר מניות בענף...

זו לי הצעידה הרביעית לחדרו של אמיר (כשמאחורי שלוש אכזבות) ובלבי החלטה נחושה ש"על שלושה ועל ארבעה לא אשיבנו". לא אוסיף עוד לדלג בצעדים כושלים מעל לשלוליות ולא אסתגן שוב בין הטיפות אל מעיין אכזב. המרירות עולה ומצטברת עם כל טיפה, וכל שלולית הטומנת פח לרגל עיוורת, עד אשר כולה נמוגה פתאום על סף החדר

ומים.

חיוך קורן של החבר קרן, פיזר כליל את החרון האצור ופינה מקום לקפה ולשבת דרוכה. מן הדברים ששח אמיר בהפסקות הקצרות שביין נגיסה ולגימה, הוספו מסקנות הבאות:

אחת מבעיותיו העיקריות של ענף הכותנה בעובדה המצערת, שטרם הצליח אדם לעמיד לשרותו את כל גורמי הטבע. עובדי הענף השתעשעו באשליות על הידע והנהיגו הרב שרכשו במשך השנים וכמעט שכחו שגם לגורמי מעלה עדיין מספר מניות נגף. אכן זוהי בעיה שטרם נפתרה והכותנה סובלת ממנה קשות (וזו הסיבה לכך, בולנו לדונם לא עלה בהרבה על הממוצע הארצי).

מסתבר שגם במשטר קומוניסטי אין תכנון אבסולוטי וישנם צעדים שרירותיים, משל - הקרה שפקדה אותנו אשתקד והקיץ הקצר והקר יחסית. גורמים חסרי הגיון ואוס אלה, אילצו אותנו לזרוע את הכותנה באדמה קרה מן המותר ובכך נפתחה הנה ברגל שמאל. לתיקון המעוות נחלצו אנשי הצוות למבצע מזורז של הפיכת חלקה 420 ד' וזריעתה מחדש (אעפ"כ היתה חלקה זו המניבה ביותר). כל השטחים סבלו מקופת גידול קצרה משום איחור הקיץ וקרירותו היחסית (הכותנה, כידוע, זקוקה זום רב).

גידולנו השנה 1000 דונם כותנה בהשקאה מלאה. היבול הסתכם ב-350 טון כותנה למית ומזה 120 ט' סיבים (31.000 לי"). התחזיות אמנם הצביעו על מספר קצת יתר גדול, אולם הוא הצטמצם בגלל הסיבות האמורות. למעשה ברוב השטחים היה בול גבוה, אלא שכמה שטחים כושלים גרמו בפיגורם להורדת הממוצע הכללי, ברצונם לקה סוררת בת 250 דונם גידול מעורב של כותנה וכוסב, אשר יבולי הכותנה בהם יו אפסיים.

העונה הצטיינה בשקט יחסי בשדה המזיקים, אשר כמעט ולא פקדו אותנו, אם לל חוסר חשק ואם הודות לעבודת הפיקוח היסודית של בנות החטיבה. מכל מקום זסכו - 15.000 לי", אשר הוצאו אשתקד לריסוס.

קטיף הכותנה היה מלווה אכזבה מהקטפת שרכשנו ורוב היבול נמח "לי"...

לקראת השנה הבאה, בתוכניתנו להרחיב את הסטח ב-200 ד' ותקוותנו להגיע
400 ט' גלמי. נשקיע את מיטב מאמצינו לפתרון הסופי לבעיית הכוסב ואיחולינו
ני החטיבה שלא יפסידו, על חשבוננו, טעות לימודים רבות. אעפ"כ - להתראות
יוסימ!

"כדאי שתכתוב סם, טאנחנו מייחסים חשיבות רבה לקליטת בני החטיבה בצוות
"י קורסים וקריאת חומר מקצועי)". ראויה לציון עבודתם המסורה של הג'יפ
דט ובני שכבת הנעורים, העובדים בענף, אשר עשו טבות כימי חול.
בעמדי טוב על טף החדר, כשרוח פרצים טופחת על פני, התגנב ללב הרהור על
זונה הבאה: מה היא טומנת בחובה? חיפטי את התשובה למעלה, אך בו ברגע ניחך
יב גסם אדיר.
לעזאזל ההטערות והתחזיות, הרהותי בעצבנות כטכולי רטוב, רק לאלוהים פח-
נים ואולי גם ל"כוס"...

כתבנו הנודד.

זכפי הצעירים שבנינו

עדינה ולבנה
מציצה לה הכותנה
בחוזה ובשמחה -
נשקפה.

עומדת בטורה הארוכה
ומחכה לעתידה -
והנה באות הקטפות
ואותן לוקטות.

לתוך מיכל הז נכנסות,
ושם רוגעות ושוקטות
אחר המלאכה
האיומה והמכאיבה.

היתה הקנאה בליבנו,
כשראינו את שמעון
ואת חיים -
בקטפות השתיים.

ברשמים רבים
את הסדה עזבנו,
ובליבנו מאד עצבנו.

דפים עהצרה'בו

נמצור

(25 בנובמבר, 1948)

רגעים מעטים לאחר שהספיקו להגיע אחרוני החוזרים ממקומות העבודה הרחוקים בשדה, החלה נהירה המונית של יהודים לעזרה. מכל עבר באו ובני כל הגילים, ביניהם גם ילדים. היה משהו מלבב ומעודד בחזיון זה של המוני אדם קרובים ורחוקים, הבאים לעמוד יחד בהיאבקות. כבו ברור היה - היאבקות זו מה טיבה. החילה חשבנו, כי הכוונה לחיפוש אחרי עולים הקרויים בפיהם "בלתי לגליים", אך עתה, משמסר במפורש על כלבים וזיהוי, ידענו ברורות כי אין כאן הכלית אחרת אלא לנקים, לעשות שפטים, להפגין נכונות וכוח למעשי-דיכוי. שעות ערביים רוויי הך-שקיעה, אחד מימי הסתיו הבהירים והיפים. גלגל-החמה יורד במהירות הימה ואפלה צוטה את המשק ומלואו. כעיר נצורה אנו מוקפים ומנות-קים. גבעת-חיים נעשתה אכסניה לאלפים רבים שנחכנסו בתחומיה. וכולם - ללא כסות-לילה, ללא בגד חם, כי מאסדנה ומבית-החרושת קפצו ובאו.

גוייסו אנשים לעזרת המטבח, נפתחו כל אוצרות-המלאי והוכנה סעודה חטופה. חדר האוכל שומם. המנות הוגשו בחוץ במקום ריכוזו של כל אחד. מנות דלות: פת לחם אחת, עגבניה, ביצה, ריבה. לא הספיק הלחם. ישובי הסביבה שולחים אמנם ירקות ולחם, אך הצבא מעכב ומחזיר. המצפיה עובדת הלילה ללא הפוגה. מי יודע מה ילד שחר ועד מתי יימשך המצור? תובטח לפחות הפת לעומדים במערכה! החיילים החונים במרחק קטן ממצננו מתחפרים; נפל כנראה פחד היהודים עליהם. התחלנו לחפש מקומות מתאימים למשכב-לילה, למנוחה ולשנה. כל מקום אשר ג סוכך עלינו מתמלא אנשים: בית החרבות, בית-הכנסת, חדר-האוכל, בתי ילדים יבים, המחסן, חדרי החברים, הנגריה, הדייר, האורווה, מסביב לגורן, מחסנים שונים ומרפסות הבתים. מי ימנה את כל הפילות המרובות בהן חנו אותו לילה זכרינו למערכה, שמקרוב ומרחוק באו! אולם לא מתוקה היתה שנת העמלים הרבים שנזעקו למשקנו, נדדה שנתם, ושעות רבות לפני-עלות השחר כבר הצטופפו רבים פילות המשק מתוך צפיה לבאות, זהשירה בפיהם.

לקראת הבוקר ובשעות הבוקר גברה המתיחות. הדים רבים מגיעים אלינו מהמתיחות: ישוב כולו. מספרים על אלפים שנהרו וגם הגיעו, והם חונים בסביבה ורוצים לפרוץ להם דרך אלינו, הנצורים. לפתע, תוך המתיחות, מופיע טרקטור צהוב, יאליו רתומה עגלה עמוסה שקי לחם. והיה הדבר לאות ובשורה. אכן, הלב הגדול אשר מעבר לטבעת הפלדה הולם אתנו, חרד לנו. כאן בשדות גבעת-חיים נטושה מערכת הישוב והעם. משקי הסביבה שלחו את הלחם, ובדרך שדות ארוכה ועקלקלה גיע. בין הקבוצות עוברת עגלה ומחלקת את הלחם.

הקיטור של בית-החרושת מופעלים לעזרתו. כדי החלב הגדולים מלאים תה מתוק
ומהביל, והחברים והחברות על משמרתם ליד הגדרות, מאחורי עצים ובתים, בחורשות
ובפרשות-הדרכים, לוגמים ממנו בצמאון ובהרגשה כי אכן יש יד דואגת!
ועדיין הבלתי-צפוי מרחף באויר. הציבור נדהם והוסער כשנודע לבסוף על כשלונו
כל פתרון-שלום ועל דרישת הכניעה. קבוצת שוטרים גדולה, מזויינת באלות, בקובע-
פלדה ומגינים עשויים מתכת קלה, החלה פורצת לה דרך בפינה המערבית-דרומית,
בחורשת האורן הקטנה שעל יד עיגול ארלונזבורג. זהו מרכז המגורים של ילדינו -
חתינוקות, הפעוטים, גנונים וגנים. למקום זה אץ חברנו יוסף רוזנברג בראש
קבוצתו, בלי מגן ושריון, רק עם מקל ביד, להדוף ולעצור. במקום זה גם הוכה
אלת-שוטר מכת-מוות. פה נפלו הפצועים הראשונים מכפר-הגלה, מעברות, נתניה,
כפר הרא"ה ועוד. למקום זה הגיעה סימה ורצתה בגופה לחסום דרכם. וגם
יחרי שהוכרעה לארץ עוד המשיכו להלום בגופה הפצוע. אך הם נהדפו. בפינה זו
יצחנו אנחנו.

לא עברה שעה מרובה ומכיוון עין החורש נשמעו יריות. מהר הגיעה אלינו
דיעה על החברים שפרצו. אך האמת האיומה על החיים היקרים שקופדו טרם ידענו.
מצפון, משני צדי השער הראשי, פרצו הטנקים את הגדר, עברו על פני צנור
מים ומעכוהו. זרם מים פרץ למרומים.

אך עבר הטנק ושרשרת ידים שלובות עצרה את החיילים שפרצו בכידונים שלופים.
גבולות משקנו רחבים. מאות חיילים התפרצו והופיעו מכל עבר, דרך פרדסים
שבילים שונים, תוך יריות הפחדה. הם פרצו ברובים נטויים וכידונים שלופים
כיתרו קבוצות אחדות. אך החלק הגדול יותר התלכד ליד בית התרבות. מול הטומיגא-
ים הטעונים ואצבעות החיילים הצמודות להדק הרובה פרצה השירה, וזרועות
שתלבו לריקוד. כמוכי-תמהון עמדו החיילים מול חזיון זה.

באה פקודה להפריד בין גברים ונשים. חברותינו השיבו על כך בלעג. על הדשא,
ול בית התרבות, ישב הציבור העצום כולו, שלוו ויצוק בטחון, כאילו הכריז
כל שמים וארץ: פרצתם גבולנו, אך לא הכנעתם את רוחנו!

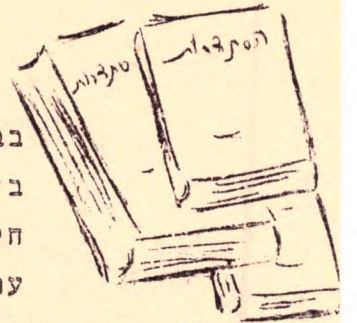
אכן, היה זה מראה שנחרת עמוק ולא ימוש מהלב. והמראה רב-לקח. כמה אלמים
זודים ויהודיות מוקפים צבא רב וגדר-חיל על אדמתם הם, שרכשוה בזיעת-אפיים.
יי פעם מוצא ומורחק אחד היהודים לעבר גדר התיל, עובר דרך שרשרת החיילים
אובא למקום הריכוז. ועשרות רבות של יהודים כמוך, פועלים-חברים, שאת חזון
דק והיושר הגשימו במיטב דמם, נלקחו כפושעים אל כלאו של שלטון הדיכוי
וולדתם. מאליה פרצה שירת "התקוה", ובעוז משנה ליכדה את כולנו בשעה שהוסר
דב קאמינסקי מצור.

(מתוך ספר גבעת-חיים שיצא במלאת

15 שנה למשק).

חזרנו נהנים ומסופקים...

כל אותם דפים וספרים עבי-כרס, שניחנו לנו כחובת קריאה בביה, על ההסתדרות, לא יכולים ולו במעט, למלא את הפקיד ה- ביקור עצמו - במועצת פועלי חיפה. לכן, הצטיידנו בצרור שאלות הקרניות, עט ופרצוף סקרני ונכנסנו לבית בו כל אותם הגורמים, עתידים היו לבוא על סיפוקם.

כשאתה נמצא בבניין כזה, הנושא את השם - "מועצת פועלים", נראה לך פתאום כי ל העולם הוא פועלי וכי ישנה הליכה לקראת הפועל, ובאמת - ציבור הפועלים בחיפה נא הגדול והמאורגן ביותר בארץ, ומשפחת ההסתדרות בה, מונה - 200.000 נפש. בעיה רצינית ביותר להסתדרות, מהווה אוכלוסיית הערבים בחיפה וסביבתה - מה גורר בעיות קשות ביותר כמו מציאת מקורות עבודה בשבילם, אירגונם במסגרת הסתדרות על מנת למנוע את עמידתם כמתחרים לפועל היהודי, הסברה ועקירת השנאה ישראל עקב אי השיויון בו הם נתקלים.

תפקידה של המועצה, הם מקיפים ביותר ומבחינה זו, היא בעלת יומרה לא קטנה. יינו נוכחים בישיבה של ועד הפועל של המועצה, וראינו כיצד הוא מתחבט לא רק בעיות הישירות הנוגעות לו, ולא במאבקם המקצועי בלבד של הפועלים, אלא נוטל ל עצמו אף משימות לאומיות גדולות ביותר, כמו קליטה ועלייה. ראינו את הכל עיניו של מסתכל מן הצד וקיבלנו מושג כללי וכמעט ראשוני על הדברים. היינו נוכחים בקבלת חברים ע"י מזכירי האגודות השונות.

צורה חיה ראינו באילו בעיות מתחבטים הפועלים, מה כוחה ל ההסתדרות לגבי פתרון אותן בעיות וכיצד היא ממלאה ת תפקידה - היות עורף לפועלים במאבקם המעמדי-כלכלי. ל אותם דברים, שעד עכשיו ניראו לנו כרחוקים מאתנו, בעצם לא נוגעים לנו בהרבה, נעשו ברגע זה קרובים יותר אף מענינים ומגרים את הלשון לשאלות נוספות. יצאנו ס ייר במפעלים - כל אחד במסגרת האגודה אליה הוא צורף. וכחנו לראות עד כמה חולשת ההסתדרות על מפעלים שונים גדולים, עד כמה דבריה הם הקובעים והעושים את נותן עבודה, לתלוי בה ובחוקתה.

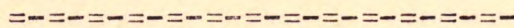
התרשמנו מאד מקבלת הפנים שנערכה לנו ואשר ליורות ותנו משך כל זמן הביקור, מה שהוכיח כי הם מאד מעודדים יקורים מסוג זה.

חזרנו נהנים ומסופקים מאד מביקור זה, והבטחנו כי ם יזדמן לנו בשנית לחתום על פנקס ההסתדרות, כבר נדע בירור על מה אנו חותמים...

לאה (י"ב)

לימודים ותנועה (בעקבות מחנה אירגון)

השיכבה הבינונית יצאה ליומיים מחנה אירגון בכרם מארל שבכרמל. מטרתו יקרית של מחנה זה היתה כשמו, כלומר - אירגון חברתי וחיוק היחסים והקשרים בין כיתות השיכבה.

המחנה היה מתוכנן מבחינת הזמן ומגוון. בחירת הנושאים היתה גם כן די אימה ואף האוירה היתה טובה. דברים אלה גרמו בסופו של דבר להצלחת המחנה. שאי השיחות התחלקו ל-שניים: שותפות חברה ולימודים סמל ודגל (תנועה)

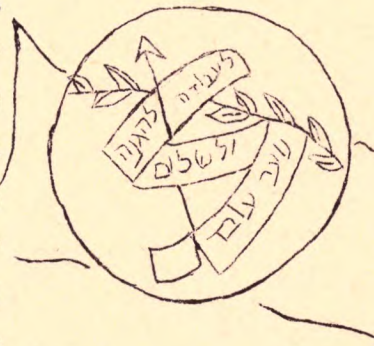
השיחות נערכו בקבוצות - הסיבה לכך היתה: הבטחת התבטאות מוגברת ונוסף, קל יותר להגיע למסקנות מעשיות בחוג מצומצם יותר, ואח"כ לבוא מוכנים יחה כללית מסכמת.

שותפות חברה ולימודים - נושא זה קרוב אלינו ולדעתי עדיין לא עומד בשיאו ולתו. השיחה בקבוצה שלי עמדה בעיקר על המישורים הבאים: האם החברה יכולה להתנגד לילד שיוצא מן המסגרת הכללית? האם יש לחטיבה כחברה הסמכות לטפל בעניינים הלימודיים של הכיתות בתוכה? כיצד צריכים לשחף את המורים והמדריכים בבעיות שיכבה?

ב. לחטיבה צריכה להיות רשות להחערב בבעיות השונות של הכיתה.

ג. צריך לשחף את המורים והמדריכים בבעיות השיכבה ע"י שילובם בוועדה, שיחות חברה וכדומה.

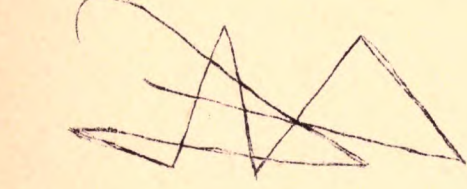
לדעתי, - הכיתה צריכה להיות

האם נוצר קשר מספיק בין עצת החטיבה לבין הנהלת "ס"?

הבעיות המרכזיות שהובאו לדון הנ"ל היו: הכיתה יכולה וצריכה, לד-כולם, לפעול נגד ילדים וצאים מן המסגרת.

רם משפיע על חבריה בכל החומים: על ועדת הכיתה להתעניין בתוכנית הלימודים היות אחראית כלפי המעשים שנעשים בתוכה הן מבחינה לימודית והן מבחינה חבר-ית. את הנושא שותפות, חברה ולימודים המשכנו יותר מאחר במסגרת שיחת שיכבה ית. לצטרף שבוררו כל ההצעות הוחלט שהסקת מסקנות מעשיות תבוצע בכל כיתה במס-ית עצמה.

שיחה שניה היתה: תנועה - סמל ודגל. איזה יחס צריך להיות לבין בגילנו לערכי התנועה? כיצד צריך להתיחס לפעולות תנועתיות? ולשם מה נחוצים לתנועה מסוימת סמל, דגל וכו'.

הדעות הבאות מתייחסות לשאלות הנ"ל: לילד בגילנו יש קשר לתנועה אם כי עדיין לא מבוסס. מחנכנו והורינו מנסים התוות לנו את הדרך ולכווננו להשקפה הנכונה, הם מדריכים אותנו לקראת הערכים עומדים בתנועתנו.

הסמל והדגל הינם דברים חשובים מאד בתנועה ושניהם כאחד באים לבטא את ותפות התנועה ולאחד את כל חבריה. לכן לנער שנמצא בתנועה, צריך להיות יחס של בוד, הוא איננו צריך להפוך את החולצה הכחולה, למשל: למשהו יום-יומי, היא ועדה בשביל להופיע במפקדים תנועתיים (לפעולה). כמו כן היה כדאי להרבות יותר

לדעתי, לסיכום הנושא: הסמל, החולצה והדגל, צריכים לצמוח מתוך התנועה
 לומר להביע את מטרותיה. הם באים לבטא מסגרת תנועתית - איחוד וליכוד.
 כן חייבים, לרכוש להם כבוד,
 נושא זה, לדעתי, איננו מתאים ביותר לגילנו, ודבר זה השתקף בשיחות, אנחנו
 הצלחנו ואינני יודעת אם אפשר היה להצליח להביא את החברה לידי התבטאות מל-
 ה.

כמובן שהבעיה עתה היא: כיצד לתרגם את כל ההצעות לשפה המעשית.
 במבט ארוך אחד, יש לציין שהמחנה השנה עמד על רמה נאותה מבחינה אירגונית
 הקמת מאהל, מסיבה בערב, ופעולות ספורט שונות) וגם על רמה חברתית.

היוכים אתה צב

שני שירים שחוברו בערב המסחקים,
 שנערך לא מכבר, על בסיס של
 מספר מילים נחונות.

* *
 *

הצית האויב את השרוך הנורא,
 ועלטה בכוונת פתאום טררה...
 המעטפה נקרעה, הושמד הבול -
 אך המטיף שתה לו ויסקי, בזילזול.
 בדמדומי החלון,

קול נורא נשמע -
 אבוי, הכוונת שבור נטברה!

דבר השרוך שנדם...

ועתה שרוכים -
 שימעו דואבים,
 את דבר השרוך שנדם:
 חלון. בכוונת
 הציתו אתם,
 שימרו על מסורת שרוכים -
 ביניכם!
 דימדומי ויסקי,
 אל זילזול -
 קילעו אתם, כמונו - אל הבול!

סיכומים העלילתיים

היציא תוכנית דו-חודשית מאוקטובר, נובמבר.

יום	תאריך	יום	תאריך
ה	1/10	א	1/11
1	2	ב	2
2	3	ג	3
3	4	ד	4
4	5	ה	5
5	6	ו	6
6	7	ז	7
7	8	ח	8
8	9	ט	9
9	10	י	10
10	11	יא	11
11	12	יב	12
12	13	יג	13
13	14	יד	14
14	15	טו	15
15	16	טז	16
16	17	יז	17
17	18	יח	18
18	19	יט	19
19	20	כ	20
20	21	כא	21
21	22	כב	22
22	23	כג	23
23	24	כד	24
24	25	כה	25
25	26	כו	26
26	27	כז	27
27	28	כח	28
28	29	כט	29
29			

תוכנית כעסית עבור 33 מקה, ינואר (1965)

יום	תאריך	יום	תאריך
א	1/12	א	1/1
ב	2	ב	2
ג	3	ג	3
ד	4	ד	4
ה	5	ה	5
ו	6	ו	6
ז	7	ז	7
ח	8	ח	8
ט	9	ט	9
י	10	י	10
יא	11	יא	11
יב	12	יב	12
יג	13	יג	13
יד	14	יד	14
טו	15	טו	15
טז	16	טז	16
יז	17	יז	17
יח	18	יח	18
יט	19	יט	19
כ	20	כ	20
כא	21	כא	21
כב	22	כב	22
כג	23	כג	23
כד	24	כד	24
כה	25	כה	25
כו	26	כו	26
כז	27	כז	27
כח	28	כח	28
כט	29	כט	29
ל	30	ל	30
ה	31		

הערות

- פעולות כחה - לא היו תמיד לכל הכתות, מפאת תקלות.
- ימי שלישי - תפוסים ע"י סרט.
- ביום המישי מתקיימת בקביעות, המקהלה.
- בערבי שבת - אסיפת מסק.
- מחוץ לחוגי לימוד, מתקיימים שני חוגים - חוג מחול (היום עדיין אינו קבוע) וחוג ריקודים (הועבר ליום ב').

שבור

את הראש

	31		33	35	3		1
		30	32				2
	29		34	11	5		4
			28			7	6
	27				10		8
		24					9
	25		23	22	20		12
					19	13	14
	26				21		15
							16
							18

גורן

מאובן

- 1) אחד מיורשיו של חרושצ'וב.
 - 2) חרפה, כלימה. 4) ההיפך מכבוד (הפוך).
 - 5) גס, פראי. 6) מידה של מסקל.
 - 8) אחד מסוגי הציור. 9) מדינה צפון-אירופית. 12) 300.20 ו-4 בגימטריה.
 - 13) משורר רוסי צעיר שהתפרסם בשיך על טבח היהודים ברוסיה. 15) ארץ באפריקה. 18) שמו שמלא של במאי קולנוע מפורסם. 21) אחד מיוצרי הדת הפרוטסטנטית בגרמניה וממבשרי הרפורמה הדתית. 20) הולך בעקיפין, פקה, אוהב ל"סדר". 26) מלת קריאה. 27) מלת שאלה.
 - 28) אחד מראשי אהה"ע
 - 29) הסיום במשחק השח.
 - 32) שמו הפרטי של...
- מלחין איטלקי בן התקופה: הטרום נסית. 2) בירה של ארץ מזרח אירופית. אחת המתכות. 7) אחד מהנשירים. זיב חסר. 10) מלחין אופרות נודע. ההיפך מקעור. 14) שמה הפרטי זמרת ג'ז כושית מפורסמת. (הפוך). מלת-כאב. 17) הוא... לאביו ולאמו. עצר, העמיד. 20) מכותר, מסובב. חתוך, בצוע. 23) אדם הכותב יים (כתוב חסר). 24) ארץ ים-זרית. 25) שמו הפרטי הראשון של בן. מחזה על השואה שהסעיר את העולם. טפשים, סכלים. 33) בשמחה, בשסון. אחד מאברי הגוף. מקום לייצור יין.